

3

JOIERIA LA PEDRA FINA

Ja sóc al carrer. Fa calor. Corro cap a la meva estimada vespa; l'engego i poso la proa en direcció a La Pedra Fina que, per cert, no és a la cantonada, sinó al centre, a cosa d'un parell de quilòmetres. Aguanto la respiració quan ensumo la presència d'aquell pòtol tan pudent que jeu a l'entrada del caixer automàtic. Em fa senyal perquè m'aturi.

–Un altre dia, germà! –dic en veu baixa, per no ofendre'l, i passo de llarg.

Vaig per feina, ara, i això vol dir que sóc ràpid, diligent i audaç. Aparteu les criatures, que en Felip Marlot corre a salvar una noia morena a qui s'acusa de... Que l'acusin del que vulguin, que si decideixo ajudar-la, segur que és innocent.

De sobte, m'arriba aquella estranya sensació, l'avís que pel meu mal cap puc tenir

un accident: atropellar algú, clavar-me una trompada contra un arbre, rrelliscar i anar a parar sota les rodes d'un autobús... Prudència! Ja no sóc aquell milhomes que acudia a salvar la princesa de les urpes del drac, sinó un humil perdiguer que farà tots els possibles per ajudar una noia amb problemes. Esquivo tots els perills que m'assetgen a la jungla de la ciutat. M'he posat el casc perquè no me les vull carregar, però no m'agrada. Sé que em pot salvar la closca si tinc la desgràcia de xocar, però m'escalfa el cap, com si se m'inflés, i em fa perdre la capacitat de pensar: deixo de veure les coses clares i els sorolls del carrer m'arriben disfressats, com si tot es barregés en un «xumba-xumba-xumba» de discoteca, eixordador.

No m'he d'esforçar per trobar el camí. Conec totes les dreceres. Hi vaig d'esma, i això em permet de pensar una mica en aquesta noia que demana auxili. Recordo molt millor el seu amo, l'amic Pep Manies, ja que amb ella gairebé no hi vaig tenir tractes. Amb en Pep, més que de detectiu, vaig haver de fer de psicòleg per convèncer-lo que a totes les persones amb certa tirada al pessimisme els passava el mateix que a ell.

